

PRAKSISOVERSIGT · FAMILIERET

Praksisoversigt over faderskab og medmoderskab

Registrering, anerkendelse, retsgenetisk bevis og genoptagelse efter børneloven

Version 2 · Opdateret 22. jul. 2026 · 29 afgørelser · 2008-2025

[Læs online](#)**INTRODUKTION**

Retligt faderskab og medmoderskab er en statusrelation, der udløser en lang række retsvirkninger – forsørgelsespligt, forældremyndighed, arveret og indfødsret – og som efter børneloven etableres på tre måder: ved registrering, ved anerkendelse eller ved afgørelse truffet af Familieretshuset eller familieretten. Praksis er domineret af to spændingsfelter: dels forholdet mellem det retlige og det genetiske forældrebegreb, dels adgangen til at rive et allerede etableret forældreskab op igen ved genoptagelse efter §§ 21-25. Domstolene lægger gennemgående afgørende vægt på barnets stabilitet og på, at et barn så vidt muligt skal have to forældre – også hvor et dna-bevis peger på en anden genetisk far. Denne oversigt samler Højesterets, landsretternes og familierettens praksis samt Familieretshusets administrative rammer for området.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Faderskab og medmoderskab er en RETLIG status, ikke en genetisk konstatering – samtykke til assisteret reproduktion efter børnelovens § 27 har samme bindende virkning som et genetisk faderskab.
- 02** Pater est-reglen i børnelovens § 1 medfører automatisk registrering af moderens ægtemand, men registreringen er kun foreløbig i 6 måneder efter fødslen, jf. § 5.
- 03** En mands søgsmålsret efter § 6, stk. 1, er afskåret, når en far eller medmor allerede er registreret – begrundelsen er udtrykkeligt hensynet til stabilitet om barnet, jf. forarbejderne.
- 04** Undtagelsen i § 6, stk. 2, 2. pkt., gælder kun, hvis manden i konceptionsperioden var gift med moderen uden separation eller levede i fast samlivsforhold med hende.
- 05** Et retsgenetisk bevis med en bevismæssig vægt på mindst 10.000:1 (99,99 pct.) gør en mand "utvivlsomt" til far, jf. § 20, stk. 1, og § 14, stk. 2, nr. 2.
- 06** Nægter en part at medvirke til retsgenetisk undersøgelse, kan faderskab fastslås på det foreliggende grundlag efter § 20, stk. 2, nr. 2, hvis det er overvejende sandsynligt (ca. 95 pct.), at andre mænd ikke er far.
- 07** Retsplejelovens § 171, stk. 1, om vidnefritagelse for ægtefæller finder ikke anvendelse i faderskabssager – en part kan pålægges forklaringspligt og i sidste ende tages i forvaring efter § 178, stk. 1, nr. 5.

- 08 Genoptagelse ved enighed efter § 22 kræver, at MOR, BARN (ved værge) og den registrerede far/medmor alle er enige, og at det sandsynliggøres, at en anden kan blive barnets far eller medmor.
- 09 "Fejl" i § 23 fortolkes snævert og sigter efter forarbejderne navnlig til personforveksling og skrivefejl – et efterfølgende dna-bevis er ikke i sig selv en fejl ved registreringen.
- 10 Anerkendelseslæren i § 23, stk. 2, og § 24, stk. 2, afskærer den, der med kendskab til eller formodning om tvivlen har behandlet barnet som sit, fra at anfægte forældreskabet.
- 11 Genoptagelse efter § 24 giver aldrig et krav på genoptagelse – afgørelsen beror på et samlet skøn, hvor tidsforløb, anerkendelsesadfærd, passivitet og udsigten til, at barnet får en (anden) far, indgår.
- 12 Højesteret har i 2024 stadfæstet afslag på genoptagelse efter § 24, selv om der forelå dna-dokumentation for et andet biologisk faderskab, med vægt på barnets bedste og stabilitet – og EMRK artikel 8 førte ikke til et andet resultat.
- 13 Efter 3-års-fristens udløb kræver genoptagelse efter § 25 kumulativt ganske særlige grunde til den sene anmodning, at omstændighederne i høj grad taler for genoptagelse, og at fornyet behandling ikke medfører væsentlige ulemper for barnet.
- 14 En sæddonor anses efter § 28 ikke som far, når sæden er doneret til et vævscenter, en sundhedsperson eller en person under sundhedspersons ansvar – donorstatus uden for denne ramme fritager ikke.
- 15 Familieretshusets afgørelser om faderskab og medmoderskab indbringes for familieretten inden 4 uger efter familieretshuslovens § 41, stk. 1 – den tidligere frist i børnelovens § 26, stk. 2, blev ophævet pr. 1. april 2019.
- 16 Fra 1. januar 2025 er børneloven udvidet med regler om moderskab og medfaderskab ved danske altruistiske og udenlandske surrogataftaler, herunder godkendelsesbetingelserne i § 30 b.

Tre veje til retligt forældreskab: registrering, anerkendelse og afgørelse

§ 1

Børneloven bygger på en klar sontring mellem det **retlige**, det **genetiske** og det **sociale** forældreskab. Af de almindelige bemærkninger til den børnelov, der trådte i kraft 1. juli 2001, fremgår sontringen udtrykkeligt:

Faderskab i retlig forstand er udtryk for en retlig relation - en retsstatus - mellem far og barn. Herudover anvendes udtrykket genetisk faderskab som betegnelse for det forhold, at barnet er udviklet fra mandens sædcelle. Udtrykket socialt faderskab anvendes for det forhold, at den pågældende mand - uanset om han retligt eller genetisk er far til barnet - reelt fungerer som far til dette.

Det er alene det **retlige** faderskab, loven regulerer. Statusbegrebet er bevidst opretholdt, fordi det er forudsætningen for forsørgelsespligt, forældremyndighed, arveret og indfødsret. Loven blev udarbejdet på grundlag af Justitsministeriets Børnelovsudvalgs betænkning nr. 1350/1997 om børns retsstilling, der blev afgivet i enighed i december 1997.

Der er tre etableringsformer:

Etableringsform	Hjemmel	Myndighed
Registrering i forbindelse med fødselsregistreringen	børnelovens § 1 (ægtemand), § 2 (omsorgs- og ansvarserklæring), § 3 a (medmor)	Personregisterføreren
Anerkendelse	§ 14 (over for Familieretshuset), § 19 (over for retten)	Familieretshuset / familieretten
Afgørelse	§ 20	Familieretshuset eller familieretten, jf. § 32 a, stk. 2

Faderskabs- og medmoderskabsvejledningen beskriver arbejdsdelingen sådan, at faderskab eller medmoderskab til "langt de fleste børn" registreres af personregisterføreren i forbindelse med fødselsregistreringen, og at der først rejses sag i Familieretshuset, hvis registrering ikke er sket inden 4 uger efter fødslen, jf. [børnelovens § 7](#). De administrative rammer findes i [faderskabs- og medmoderskabsbekendtgørelsen](#) og i [bekendtgørelse om registrering af faderskab og medmoderskab](#), suppleret af [vejledning om registrering af faderskab og medmoderskab](#) og [Faderskabs- og medmoderskabsvejledningen](#).

Et konkret eksempel på afgørelsessporet er **BS-990/2014-ALB**, hvor Retten i Aalborg efter en retsgenetisk undersøgelse med 99,99 pct. sandsynlighed dømte manden som far efter [§ 20, stk. 1](#): **BS-990/2014-ALB**.

LOV

[Børneloven § 1, stk. 1](#)
[Børneloven § 2, stk. 1](#)
[Børneloven § 3a, stk. 1](#)
[Børneloven § 14](#)
[Børneloven § 19](#)
[Børneloven § 20, stk. 1](#)
[Børneloven § 32a, stk. 2](#)

PRAKSIS **Byretten** · Faderskab fastslået ved dom efter retsgenetisk undersøgelse med 99,99% sandsynlighed 18.08.2014

§ 2 Pater est-formodningen og den foreløbige registrering i 6 måneder

Efter [børnelovens § 1, stk. 1](#) anses moderens ægtemand som far, når barnet fødes af en gift kvinde, og faderskabet registreres af personregisterføreren i forbindelse med fødselsregistreringen. Vejledningen præciserer, at det er uden betydning, om samlivet på fødselstidspunktet er ophævet, og at forholdene i konceptionsperioden normalt er uden betydning.

Tre undtagelser afskærer den automatiske registrering, jf. [§ 1, stk. 2](#):

- ægtefællerne er separerede ved fødslen,
- moderen har inden for de sidste 10 måneder før fødslen haft en anden ægtefælle eller registreret partner uden at være separeret (den såkaldte 10-måneders-spærring), eller
- **begge** ægtefæller anmoder om, at der rejses faderskabssag.

Den tilsvarende ordning for medmødre findes i [§ 3 a](#), og for ugifte forældre i [§ 2](#) om omsorgs- og ansvarserklæringen – en skriftlig erklæring om, at parret sammen vil varetage omsorgen og ansvaret for barnet. Efter [bekendtgørelse om registrering af faderskab og medmoderskab § 3](#) indgives erklæringen som udgangspunkt digitalt og skal være underskrevet digitalt af begge forældre; på papirblanket kræves bekræftelse ved advokat eller to vitterlighedsvidner, medmindre begge møder hos personregisterføreren.

Afgørende for praksis er, at registreringen ikke er endelig. Efter [§ 5, stk. 1](#) kan moderen, faderen, medmoderen eller barnets værge inden **6 måneder** efter fødslen rejse sag – vejledningen betegner registreringen som

"foreløbig i 6 måneder". Efter § 5, stk. 2 tilkommer retten inden for samme frist også farens eller medmorens dødsbo, medmindre den pågældende må anses for at have anerkendt barnet som sit.

Samspillet mellem pater est-reglen og en tredjemands søgsmålsret blev sat på spidsen i den langvarige Glostrup-sag, hvor moderen indgik ægteskab 14 dage før fødslen, og hvor ægtemanden påberåbte sig § 1. Familieretten fastslog i BS-5/2012-GLO, at Højesterets dom af 2. december 2014 om den anden mands samliv med moderen i konceptionsperioden allerede indirekte havde taget stilling til pater est-reglen, og at ægteskabet derfor ikke kunne føre til frifindelse.

LOV

Børneloven § 1, stk. 1-2

Børneloven § 2, stk. 1

Børneloven § 3a, stk. 1

Børneloven § 5, stk. 1-2

PRAKSIS **Byretten** · Faderskabssag afgjort uden retsgenetisk undersøgelse grundet manglende medvirken fra mor 29.01.2020

§ 3 Søgsmålsretten efter § 6 – og begrænsningen af hensyn til stabilitet om barnet

Børnelovens § 6, stk. 1 giver en mand, der har haft seksuelt forhold til moderen i konceptionsperioden, ret til at få prøvet, om han er barnets far. Anmodningen skal være skriftlig og fremsættes **inden 6 måneder efter fødslen**, medmindre der allerede verserer en sag om faderskab eller medmoderskab. Forarbejderne til den oprindelige bestemmelse er utvetydige om fristens virkning:

Er fristen i øvrigt overskredet, må anmodningen afvises. Spørgsmålet vil i så fald kun kunne prøves, såfremt der sker genoptagelse efter de nærmere regler i kapitel 4.

Søgsmålsretten er samtidig afskåret, når en far allerede er registreret, eller når en kvinde er registreret som medmor, jf. § 6, stk. 2. Undtagelsen gælder kun, hvis manden i konceptionsperioden var gift med moderen uden separation eller levede i fast samlivsforhold med hende. Lovgiver har udtrykkeligt begrundet begrænsningen med barnets stabilitet:

Baggrunden for denne begrænsning er hensynet til at sikre stabilitet om barnet, da barnet i de situationer, der er omfattet af stk. 2, efter reglerne om registrering af forældreskab i lovens kapitel 1 og 1 a fra fødslen har en far eller medmor, som har del i forældremyndigheden, og som sammen med moren varetager omsorgen og ansvaret for barnet.

Ved siden af § 6 findes to særskilte spor:

- § 6 a: den mand eller kvinde, der har afgivet samtykke eller erklæring efter §§ 27, 27 a eller 27 b, kan rejse sag om faderskab eller medmoderskab – også her med 6-måneders-fristen.
- § 6 b: orienteringspligten over for den, der inden for de sidste 10 måneder før fødslen har været gift eller registreret partner med moderen uden at være separeret. Udebliver meddelelsen, giver § 23, stk. 3 en selvstændig genoptagelsesadgang.

Søgsmålsretten kan efter § 10 være afskåret, hvis barnet er blevet til ved et strafbart forhold, og afgørende hensyn til barnet taler imod, at manden bliver far.

At en § 6-sag kan blive særdeles langvarig, illustreres af Glostrup-sagskomplekset: Højesteret fastslog i 2014 mandens ret efter § 6 til at få prøvet faderskabet, hvorefter sagen først kunne afsluttes i 2020, jf.

[BS-5/2012-GLO](#) og landsrettens stadfæstelse i [BS-9027/2020-OLR](#). Procesbevillingsnævnet har i [25/03559](#) dokumenteret et tilsvarende forløb, hvor en faderskabssag verserede ved domstolene i ca. 10 år, før den pågældende blev anerkendt som barnets juridiske forælder.

LOV	Børneloven § 6, stk. 1-2	Børneloven § 6a	Børneloven § 6b, stk. 1-2	Børneloven § 10
	Børneloven § 23, stk. 3			
PRAKSIS	Landsretten · Faderskabssag: Landsretten stadfæster dom og pålægger sagsomkostninger grundet manglende medvirken til DNA-undersøgelse Byretten · Faderskabssag afgjort uden retsgenetisk undersøgelse grundet manglende medvirken fra mor Procesbevillingsnævnet · Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om tvangsfuldbyrdelse af samvær og hensynet til barnets bedste			14.10.2021 29.01.2020 10.04.2025

§ 4 Anerkendelse efter § 14: omsorgs- og ansvarserklæring, vejledningskrav og 10-måneders-spærringen

[Børnelovens § 14](#) er den centrale anerkendelsesbestemmelse. Grundformen er [§ 14, stk. 1](#): en mand kan anerkende faderskabet, hvis han og moderen erklærer, at de **sammen vil varetage omsorgen og ansvaret** for barnet. Adgangen er dog afskåret, hvis moderen inden for de sidste 10 måneder før fødslen (eller den forventede fødsel) har været gift eller haft registreret partner uden at være separeret. Tilsvarende gælder for en kvindes anerkendelse af medmoderskab.

De øvrige anerkendelsesgrundlag er:

- **§ 14, stk. 2**: manden har haft seksuelt forhold til moderen i konceptionsperioden, og enten har moderen efter det oplyste ikke haft forhold til andre mænd og ikke er behandlet med donorsæd fra en anden mand (nr. 1), eller manden er **utvivlsomt** barnets far (nr. 2).
- **§ 14, stk. 3 og 6**: hvor moderen har haft forhold til flere, kan anerkendelse ske ved omsorgs- og ansvarserklæring, men skal **tiltrædes af sagens øvrige parter** og kan kun ske under et møde i Familieretshuset, jf. [§ 14, stk. 7](#).
- **§ 14, stk. 4 og 5**: anerkendelse for den, der efter §§ 27, 27 a eller 27 b anses som far eller medmor.

To formelle betingelser er værd at fremhæve. Efter [§ 14, stk. 9](#) skal den, der anerkender, **inden anerkendelsen** være gjort bekendt med retsvirkningerne og med, at sagen kan kræves afgjort ved retten. Og efter [§ 14, stk. 8](#) kan anerkendelse ikke ske, hvis en part er fratrædet den retlige handleevne efter værgemålslovens § 6; er den anerkendende umyndig som følge af mindreårighed, skal værger samtykke.

Faderskabs- og medmoderskabsvejledningen præciserer bevisskravet i § 14, stk. 2, nr. 2: betingelsen om, at manden "utvivlsomt" er far, er kun opfyldt, hvis retsgenetiske undersøgelser med en bevismæssig vægt på 10.000 til 1 peger på ham. Vejledningen fremhæver udtrykkeligt, at betingelsen **ikke** er opfyldt, når moderen har udpeget to mulige fædre, den ene er udelukket ved dna, og den anden ønsker at anerkende uden selv at være undersøgt.

Anerkendelse kan også ske over for retten, jf. [§ 19](#), hvor § 14 finder tilsvarende anvendelse. Efter [§ 20](#) blanketterne følger af [faderskabs- og medmoderskabsbekendtgørelsen § 20](#), der oplister de af Familieretshuset godkendte blanketter for omsorgs- og ansvarserklæringer, anerkendelser, tiltrædelser og samtykkeerklæringer.

LOV

[Børneloven § 14, stk. 1-9](#)[Børneloven § 19](#)[Børneloven § 20](#)

§ 5 Retsgenetiske undersøgelser: hjemmel, bevisværdi og gennemførelse

Familieretshuset kan efter [børnelovens § 11, stk. 1](#) opfordre moderen og de mænd, der er parter i sagen, til at medvirke ved retsgenetiske undersøgelser, og efter [§ 11, stk. 2](#) også andre end parterne, hvis det må antages at være af afgørende betydning – typisk nære slægtninge, hvor en faderskabsmulighed er død eller forsvundet. Familieretshuset kan derimod ikke gennemtvunge undersøgelserne; medvirker en part ikke frivilligt, indbringes sagen for familieretten, jf. [Faderskabs- og medmoderskabsvejledningen, punkt 5.6](#).

Ved retten er hjemlen [børnelovens § 18](#), jf. [retsplejelovens § 456 h, stk. 7](#), hvorefter familieretten træffer bestemmelse om gennemførelse af retsgenetiske undersøgelser, og hvor [retsplejelovens § 178](#) om tvangsmidler finder tilsvarende anvendelse. Familieretten drager selv omsorg for sagens oplysning, jf. [§ 456 h, stk. 1-3](#), og politiet yder bistand, herunder ved eftersøgning af opgivne fader- eller medmodermuligheder.

Bevisværdien er beskrevet allerede i de almindelige bemærkninger til børneloven:

Det er i dag i stort set alle sager muligt at opnå en bevismæssig vægt på mindst 10.000 til 1 for eller imod en undersøgt mands faderskab. Det svarer til, at faderskabsspørgsmålet er afklaret med en sandsynlighed på 99,99 %.

Derfor kan reel bevistvivl efter forarbejderne kun opstå, hvor den pågældende ikke kan undersøges (død eller forsvundet), eller hvor moderen har haft seksuelt forhold til to enæggede tvillinger eller andre nært beslægtede. Vejledningen viderefører denne beskrivelse ordret.

En illustration af hovedreglen er [BS-990/2014-ALB](#), hvor retten fastslog, at manden efter undersøgelsens udfald "utvivlsomt" var barnets far, jf. [§ 20, stk. 1](#). Vestre Landsret afviste anken i [BS-1977/2014-VLR](#) efter [retsplejelovens § 368 a](#) med bemærkning om, at det retsgenetiske bevismateriale var entydigt, og at mandens påstand om at være anonym sæddonor ikke kunne ændre byrettens vurdering.

Proceduren er detaljeret reguleret: prøver udtages normalt med en uges mellemrum på særlige ambulatorier, parterne skal forevise billedlegitimation og fotograferes, og udgifterne afholdes af Familieretshuset. Vejledningen understreger, at formålet alene er at fastslå faderskabet – prøverne undersøges ikke for arvelige sygdomme, og resultatet må ikke bruges ved efterforskning af straffesager.

LOV

[Børneloven § 11, stk. 1-2](#)[Børneloven § 18](#)[Børneloven § 20, stk. 1](#)[Retsplejeloven § 178, stk. 1](#)[Retsplejeloven § 456h, stk. 1-7](#)

PRAKSIS

Landsretten · Ankesag om faderskab afvist ved Vestre Landsret

25.11.2014

Byretten · Faderskab fastslået ved dom efter retsgenetisk undersøgelse med 99,99% sandsynlighed

18.08.2014

§ 6 Processuel skadevirkning: faderskab fastslået på det foreliggende grundlag efter § 20, stk. 2

Når en part saboterer sagens oplysning, kan faderskabet fastslås uden retsgenetisk bevis. Hjemlen er [børnelovens § 20, stk. 2](#): der træffes afgørelse om, at en mand er far, hvis han har haft seksuelt forhold til moderen i konceptionsperioden, og der ikke foreligger omstændigheder, der gør det usandsynligt, at han er far. Har

moderen haft forhold til flere mænd, kræves yderligere, at ingen af disse efter retsgenetisk undersøgelse er far (nr. 1), **eller at det er overvejende sandsynligt, at ingen af dem er det** (nr. 2). Efter [§ 20, stk. 3](#) tillægges det betydning, om moderen har været gift med eller levet sammen med en af mændene.

Beviskravet i nr. 2 er af forarbejderne fastsat til en bevismæssig vægt på ca. **95 pct.**

Den ledende illustration er Glostrup-komplekset. I [BS-5/2012-GLO](#) havde moderen og hendes ægtefælle gennem år unddraget sig; retten lagde til grund:

Mor er bekendt med nærværende sag og bevidst ikke ønsker at medvirke til en retsgenetisk undersøgelse eller sagens oplysning. Videre lagde retten til grund, at Mors nærmeste familie, herunder særligt Mulig far 2 og Mors mor, Person 3, ligeledes ikke har haft vilje til at medvirke til sagens oplysning, herunder særligt til oplysninger om, hvor Mor og Barn opholdt sig.

Retten fandt herefter, at det var overvejende sandsynligt, at ægtefællen ikke var far, og dømte den anden mand som far efter [§ 20, stk. 2, nr. 2](#). Østre Landsret stadfæstede i [BS-9027/2020-OLR](#) og udtalte:

Alene på grund af, at disse parter har modsat sig at medvirke til, at der foretages dna-undersøgelse, foreligger der til brug for ankesagen heller ikke sådan dna-undersøgelse, som ifølge forarbejderne til børnelovens § 20 skal iværksættes i tvivlstilfælde, og når en part anmoder om det.

Landsretten tilføjede, at den omstændighed, at barnet havde opfattet den registrerede far som sin far, ikke kunne føre til et andet resultat i lyset af den seks år lange modarbejdelse, og pålagde moderen og ægtefællen henholdsvis 125.000 kr. og 80.000 kr. i sagsomkostninger til statskassen efter [retsplejelovens § 312, stk. 7](#).

Tvangsmidlerne rækker langt. I kendelsen [BS-5/2012-GLO af 17. januar 2018](#) fastslog familieretten, at ægtefællers vidnefritagelse ikke gælder i faderskabssager:

Bestemmelsen henviser ikke til retsplejelovens § 171, stk. 1, hvorfor retten finder, at § 171, stk. 1, herefter ikke finder anvendelse i faderskabssager.

Højesteret tog i [BS-20314/2018-HJR](#) stilling til den efterfølgende kæreadgang og fastslog, at kærebegrænsningsreglen i [retsplejelovens § 389 a](#) også omfatter kendelser om forklaringspligt og forvaring truffet under faderskabssagens forberedelse – uanset at forvaring efter [§ 456 i, stk. 2](#) er "af meget indgribende karakter".

LOV	Børneloven § 20, stk. 2-3	Retsplejeloven § 171, stk. 1	Retsplejeloven § 312, stk. 7
	Retsplejeloven § 389a, stk. 1	Retsplejeloven § 456i, stk. 2	
PRAKSIS	Højesteret · Højesteret stadfæster afvisning af kæremål i faderskabssag vedrørende tvungen vidneforklaring og forvaring		
	Landsretten · Faderskabssag: Landsretten stadfæster dom og pålægger sagsomkostninger grundet manglende medvirken til DNA-undersøgelse		
	Byretten · Faderskabssag afgjort uden retsgenetisk undersøgelse grundet manglende medvirken fra mor		
	Byretten · Faderskabssag: Spørgsmål om vidnepligt og forklaring om opholdssted		

§ 7 Assisteret reproduktion: samtykket som selvstændigt retsstiftende grundlag

Efter [børnelovens § 27](#) anses en kvindes ægtefælle, registrerede partner eller partner som barnets far eller medmor, hvis den pågældende har givet samtykke til behandling med assisteret reproduktion, og barnet må antages at være blevet til ved denne. Samtykket skal være **skriftligt** og indeholde en erklæring om, at manden skal være far, eller at kvinden skal være medmor. [§ 27 a](#) regulerer den kendte donors stilling, når en kvinde i et kvindeligt parforhold behandles med en kendt mands sæd: donoren anses som far, hvis han skriftligt har erklæret at ville være det, medmindre alle tre parter skriftligt erklærer, at partneren i stedet skal være medmor.

Praksis er entydig om samtykkets bindende karakter. Vestre Landsret udtalte i [BS-46267/2021-VLR](#), at hverken ordlyd eller forarbejder giver holdepunkter for, at samtykket efter § 27 ikke skulle have samme bindende virkning som et genetisk faderskab. Manden blev dømt som far, selv om han var flyttet fra moderen seks dage før tilladelsen til optøning af æggene blev underskrevet, selv om hans egen sæd ikke blev brugt, og selv om **begge** parter under ankesagen nedlagde påstand om, at han ikke skulle være far. Landsretten fremhævede to bærende hensyn: samtykkets bindende virkning og "at et barn så vidt muligt skal have to forældre".

Højesteret nåede samme resultat for medmoderskab i [BS-48699/2018-HJR](#). Parterne var enige om at ville have medmoderskabet ophævet, og de gjorde gældende, at fertilitetsklinikken ikke havde vejledt dem om retsvirkningerne, samt at behandlingsforløbet var påbegyndt før samtykkeblanketten blev underskrevet. Højesteret stadfæstede med henvisning til landsrettens grunde:

Af de grunde, der er anført af landsretten, og da det, som A og B har anført for Højesteret, ikke kan føre til et andet resultat, stadfæster Højesteret landsrettens dom.

Barnets beskikkede advokat havde påstået medmoderskabet opretholdt med den begrundelse, at det er i barnets bedste interesse at have to juridiske forældre, og at mangler i rådgivningen ikke kan fritage parterne fra samtykkets bindende virkning.

Afgrænsningen mod behandling **uden** sundhedsperson har givet anledning til principiel tvivl. Vestre Landsret behandlede spørgsmålet i [BS-18973/2021-VLR](#) om medmoderskab efter hjemmeinsemination, og Procesbevillingsnævnet meddelte i [21/28348](#) kæretiladelse netop om kravet om behandling "under en sundhedspersons ansvar". Retstilstanden blev efterfølgende ændret ved [lov nr. 227 af 15. februar 2022](#), der indsatte nye stykker i § 27 og § 27 a, som sidestiller insemination uden sundhedsperson med assisteret reproduktion, når samtykke og erklæring indsendes til Familieretshuset på en godkendt blanket. Ændringerne trådte for børnelovens vedkommende i kraft den 2. september 2024.

En faderskabssag efter assisteret reproduktion blev genoptaget ved familieretten i [BS-42428/2022-KBH](#) efter en kendelse fra Højesteret, jf. [retsplejelovens § 399](#).

LOV

[Børneloven § 20, stk. 4-5](#)[Børneloven § 27](#)[Børneloven § 27a, stk. 1-2](#)[Retsplejeloven § 399](#)

PRAKSIS	Højesteret · Betingelser for fastslåelse af medmoderskab ved assisteret reproduktion	12.11.2019
	Landsretten · Faderskabssag efter assisteret reproduktion: Samtykkeerklærings bindende virkning	06.04.2022
	Landsretten · Afgørelse om medmoderskab efter hjemmeinsemination	03.12.2021
	Byretten · Faderskabssag genoptages efter Højesterets kendelse	09.03.2023
	Procesbevillingsnævnet · Kæretiladelse til medmoderskab: Hjemmeinsemination og kravet om behandling under sundhedspersons ansvar	04.07.2022

Næste skridt var [lov nr. 227 af 15. februar 2022](#) om smidiggørelse af registrering af medmoderskab m.v., der bl.a.:

- flytter registreringen af medmoderskab fra Familieretshuset til **personregisterføreren**, så proceduren svarer til faderskab,
- fjerner betingelserne i [§ 3 a, stk. 1](#) om, at §§ 27 eller 27 a skal være opfyldt, så registreringen alene baseres på ægteskab eller registreret partnerskab,
- indsætter et nyt nr. 3 i [§ 3 a, stk. 2](#), så medmoderskab ikke registreres, hvis moderen har aftalt med en kendt donor, at han skal være far, og
- sidestiller insemination uden sundhedsperson med assisteret reproduktion i [§ 27](#) og [§ 27 a](#).

Bemærk, at disse ændringer endnu ikke er konsolideret ind i den seneste lovebekendtgørelse af børneloven; de fremgår som vedtagne ændringer og er for børnelovens vedkommende sat i kraft den 2. september 2024, jf. [vejledning om registrering af faderskab og medmoderskab](#). Bekendtgørelsen og vejledningen finder ikke anvendelse for børn født før den 2. september 2024 – for disse gælder de hidtidige regler.

Højesterets afgørelse i [BS-48699/2018-HJR](#) er den centrale prøvelse af medmoderskabets bindende karakter, mens [BS-18973/2021-VLR](#) og Procesbevillingsnævnets bevilling i [21/28348](#) markerer det retlige pres, der førte til 2022-ændringerne.

LOV

[Børneloven § 3a, stk. 1-2](#)[Børneloven § 6, stk. 1-2](#)[Børneloven § 22, stk. 2-3](#)[Børneloven § 24, stk. 2](#)[Børneloven § 27a](#)

PRAKSIS

Højesteret · Betingelser for fastslåelse af medmoderskab ved assisteret reproduktion

12.11.2019

Landsretten · Afgørelse om medmoderskab efter hjemmeinsemination

03.12.2021

Procesbevillingsnævnet · Kæretilladelse til medmoderskab: Hjemmeinsemination og kravet om behandling under sundhedspersons ansvar

04.07.2022

§ 10 Genoptagelse ved enighed – børnelovens § 22

[Børnelovens § 22](#) hjemler genoptagelse, når **alle** de nævnte parter er enige: moderen eller hendes dødsbo, barnet eller dets værge eller dødsbo og faderen eller hans dødsbo (stk. 1) – og tilsvarende for medmoderskab (stk. 2). Efter [§ 22, stk. 3](#) kan genoptagelse kun finde sted, hvis det **sandsynliggøres**, at en mand kan blive barnets far, eller at en kvinde kan blive barnets medmor. Forarbejderne præciserer kravet:

Endvidere er det efter stk. 2 en betingelse, at det sandsynliggøres, at en anden mand kan blive barnets far.

Formuleringen indebærer, at der stilles større krav end efter § 21. Det skyldes, at barnet i tilfælde som nævnt i § 22 allerede har en far. Betingelsen vil f.eks. være opfyldt, hvor tredjemand på forhånd tilkendegiver, at han vil anerkende faderskabet, hvis den hidtidige far udelukkes ved retsgenetisk bevis.

Bestemmelsen indeholder **ingen tidsmæssig grænse** – er betingelserne opfyldt, skal der ske genoptagelse, uanset hvornår anmodningen fremsættes.

Den praktiske hovedvanskelighed er barnets stilling. Da barnet skal medvirke, skal der som udgangspunkt beskikkes en værge efter [værgemålslovens § 47](#), og vejledningen forudsætter, at værgen – afhængigt af barnets modenhed – afholder samtale med barnet og afgiver indstilling, hvorved "barnets holdning tillægges betydelig vægt".

Retspraksis viser to modsatrettede tilgange til, hvor formelt samtykkekravet skal håndhæves:

- I [BS-524/2011-VLR](#) havde byretten afvist genoptagelse alene med den begrundelse, at barnets beskikkede advokat ikke havde meddelt samtykke. Vestre Landsret ophævede kendelsen og udtalte, at der efter forklaringerne var "særlig anledning til at antage, at sagen ved genoptagelse vil få et andet udfald", og at den mulige far kunne pålægges at deltage i retsgenetisk undersøgelse, jf. [retsplejelovens § 456 h, stk. 7](#), jf. [børnelovens § 18](#). Afgørende var, at "barnets tilknytning til Kærende 1 må antages at være begrænset".
- I [BS-1613/2010-SON](#) afviste familieretten derimod genoptagelse, bl.a. fordi barnets advokat ikke kunne tage stilling.

Sandsynliggørelseskravet var også afgørende i [BS-331/2009-SON](#), hvor afgørelsen om ikke at genoptage blev stadfæstet, og i [BS-1281/2009-VLR](#), hvor Vestre Landsret ophævede byrettens kendelse og hjemviste sagen. I sidstnævnte havde den registrerede far fået foretaget en anonym dna-test, der udelukkede ham som far med en sandsynlighed på 0 pct., og havde navngivet en anden mand som mulig far; landsretten fremhævede, at der ved opfyldt sandsynliggørelseskrav skal beskikkes værge for barnet efter [værgemålslovens § 47](#), og at værgens opgave er at vurdere, om den fornødne enighed reelt foreligger, herunder at sikre, at barnets bedste ikke bringes til skade.

LOV

[Børneloven § 18](#)
[Børneloven § 22, stk. 1-3](#)
[Retsplejeloven § 456h, stk. 7](#)
[Værgemålsloven § 47](#)

PRAKSIS

Landsretten · Landsrettens kendelse om genoptagelse af faderskabssag

01.06.2011

Landsretten · Vestre Landsret ophæver byretskendelse og hjemviser sag om genoptagelse af faderskab

14.07.2009

Byretten · Anmodning om genoptagelse af faderskabssag afvist

28.01.2011

Byretten · Stadfæstelse af afgørelse om ikke at genoptage faderskabssag

03.06.2009

§ 11 Den snævre "fejl"-genoptagelse efter § 23

[Børnelovens § 23, stk. 1](#) giver adgang til genoptagelse inden **3 år** efter barnets fødsel, hvis der "i forbindelse med registreringen af faderskabet eller medmoderskabet er sket fejl, der kan have betydning for, hvem der er registreret som far eller medmor". Forarbejderne afgrænser fejlbegrebet snævert:

Bestemmelsen regulerer spørgsmålet om genoptagelse i tilfælde, hvor der i forbindelse med registrering af faderskabet er sket tekniske fejl m.v., som kan have haft betydning for, hvem der er registreret som barnets far. Der sigtes navnlig til tilfælde, hvor der er sket personforveksling eller skrivefejl m.v., således at en forkert mand er registreret som barnets far.

Det er altså **selve registreringsprocessen**, der skal være behæftet med en fejl. At der efterfølgende fremkommer et dna-bevis, som peger på en anden genetisk far, er ikke i sig selv en "fejl" i § 23's forstand – den situation hører under [§ 24](#).

[§ 23, stk. 2](#) lovfæster den såkaldte **anerkendelseslære**: sagen kan ikke rejses af faderen eller medmoderen, hvis den pågældende med kendskab til eller formodning om fejlen har anerkendt barnet ved at behandle det som sit, og heller ikke af moderen, hvis hun under tilsvarende omstændigheder har ladet dette ske. Forarbejderne beskriver formålet:

Bestemmelsen lovfæster den såkaldte anerkendelseslære og indebærer, at hverken moderen eller faderen vilkårligt kan fratage barnets dets hidtidige far.

Der må efter forarbejderne foretages "en samlet vurdering af, om det under de foreliggende omstændigheder kan anses for rimeligt at lade moderen eller den registrerede far anfægte det registrerede faderskab". Bestemmelsen kan omvendt aldrig anvendes over for den, der ikke har haft kendskab til eller formodning om fejlen.

§ 23, stk. 3 indeholder en særlig genoptagelsesadgang for den, der efter § 6 b skulle have haft meddelelse om barnets fødsel, hvis meddelelsen ikke er kommet frem inden 5 måneder. Anmodningen skal fremsættes uden ugrundet ophold og senest 3 år efter fødslen.

Et eksempel på anvendelse af bestemmelsen er familierettens behandling i [BS-1825/2009-HEL](#), der blev afgjort efter § 23, stk. 1.

Bemærk endelig samspillet med § 5: opdages fejlen inden udløbet af 6-måneders-fristen, kan spørgsmålet efter forarbejderne altid – og uafhængigt af § 23 – prøves efter denne bestemmelse.

LOV

Børneloven § 5, stk. 1

Børneloven § 6b, stk. 1

Børneloven § 23, stk. 1-3

PRAKSIS Byretten · Genoptagelse af faderskabssag

29.10.2009

Genoptagelse efter § 24 – nye oplysninger, samlet skøn og EMRK artikel 8

Børnelovens § 24, stk. 1 er den brede genoptagelsesbestemmelse: moderen, barnets værge, faderen eller medmoderen (eller deres dødsboer) kan **inden 3 år** efter barnets fødsel anmode om genoptagelse, hvis der er fremkommet oplysninger om omstændigheder, der kan antages at ville give sagen et andet udfald, eller der i øvrigt er særlig anledning til at antage det.

Afgørende for praksis er, at bestemmelsen **ikke** giver noget krav på genoptagelse. Forarbejderne siger det direkte:

Bestemmelsen hjemler ikke noget krav på genoptagelse, selv om de nævnte betingelser er opfyldt. Afgørelsen om genoptagelse beror således på et samlet skøn, hvor navnlig de forhold, der opregnes i stk. 2, indgår.

§ 24, stk. 2 opregner seks momenter, der navnlig tillægges betydning:

1. hvor lang tid der er gået siden barnets fødsel,
2. om faderen med kendskab til eller formodning om tvivlen har anerkendt barnet ved at behandle det som sit,
3. det samme for medmoderen,
4. om moderen har ladet faderen eller medmoderen behandle barnet som sit,
5. om en part ikke inden rimelig tid har anmodet om genoptagelse, og
6. om barnet kan forventes at ville få en far eller en medmor, hvis sagen genoptages.

Momenterne er en kodificering af anerkendelseslæren og passivitetsbetragtninger, og de trækker systematisk i retning af at bevare det bestående forældreskab.

Højesterets dom af 8. oktober 2024 er den centrale afgørelse. I [BS-23819/2024-HJR](#) stadfæstede Højesteret afslaget på genoptagelse efter § 24, stk. 1 og 2, uanset at der forelå dna-dokumentation for, at en anden mand var

barnets biologiske far. Afgørelsen hvilede på hensynet til barnets bedste og stabilitet, og hensynet til privat- og familielivet efter EMRK artikel 8 førte ikke til et andet resultat. Procesbevillingsnævnet havde forinden meddelt 3.-instansbevilling i [24/03139](#) netop med henblik på spørgsmålet om genoptagelse efter § 24 trods dna-bevis for et andet biologisk faderskab.

Underinstanspraksis peger i samme retning. I [BS-1613/2010-SON](#) afviste familieretten genoptagelse, selv om en dna-test udelukkede den registrerede far med 100 pct. sikkerhed, fordi begge forældre fra begyndelsen havde vidst, at han ikke var den biologiske far:

Henset hertil og til at Sagsøgte 1 på trods heraf har anerkendt faderskabet til Barn 1 og boet sammen med Sagsøger og Barn 1 i knapt halvandet år, findes betingelserne i børnelovens § 24, stk. 2 ikke at være opfyldt, selvom en DNA-testserklæring udtaler, at Sagsøgte 1 kan udelukkes som far til Barn 1 med 100 % sikkerhed.

Omvendt gav Vestre Landsret i [BS-524/2011-VLR](#) medhold i genoptagelse, hvor barnets **tilknytning** til den registrerede far var begrænset – samlivet var ophævet, da barnet var ca. 15 måneder, og faren havde ikke siden haft samvær eller set barnet. Kontrasten mellem de to afgørelser illustrerer, at det er den faktiske relation mellem barn og registreret forælder – ikke dna-resultatet som sådan – der bærer skønnet.

EMRK artikel 8 som selvstændig prøvelsesnorm behandles nærmere under [emrk-artikel-8-privatliv-familieliv](#).

LOV	Børneloven § 24, stk. 1-2	
PRAKSIS	Højesteret · Højesteret stadfæster afslag på genoptagelse af faderskabssag trods dokumenteret biologisk faderskab	08.10.2024
	Landsretten · Landsrettens kendelse om genoptagelse af faderskabssag	01.06.2011
	Byretten · Anmodning om genoptagelse af faderskabssag afvist	28.01.2011
	Procesbevillingsnævnet · Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om genoptagelse af faderskabssag efter børnelovens § 24 trods DNA-bevis for andet biologisk faderskab	26.04.2024

§ 13 Efter 3-års-fristen: § 25 og de kumulative betingelser

Er 3-års-fristen i [§ 23](#) eller [§ 24](#) overskredet, kan genoptagelse alene ske efter [§ 25](#). Bestemmelsen opstiller **tre kumulative** betingelser ud over de almindelige betingelser i §§ 23-24:

- der kan anføres **ganske særlige grunde** til, at anmodningen ikke er fremsat tidligere,
- omstændighederne i øvrigt taler **i høj grad** for genoptagelse, og
- det må antages, at en fornyet behandling **ikke vil medføre væsentlige ulemper for barnet**.

[Faderskabs- og medmoderskabsvejledningen, punkt 9.5](#), forklarer bestemmelsens praktiske sigte:

Bestemmelsen tager bl.a. sigte på arvesager, hvor spørgsmålet om, hvem der er rette arvinger, bliver rejst. I sådanne tilfælde, hvor væsentlige hensyn kan tale for, at spørgsmålet om faderskab eller medmoderskab bringes i orden, må der navnlig lægges vægt på, om barnet nu har en sådan alder, at der ikke på urimelig måde gribes ind i dets opvækst og almindelige forhold.

Vejledningen fastslår videre, at det ikke er en betingelse, at barnet giver samtykke, men at barnets holdning "forudsættes afhængig af barnets modenhed og omstændighederne i øvrigt tillagt betydelig vægt". Der bør i almindelighed holdes samtale med børn over 12 år, medmindre det må antages at være til skade for barnet eller uden betydning for afgørelsen. Er barnet myndigt, kan det selv anmode om genoptagelse.

Som led i undersøgelsen kan Familieretshuset opfordre en mand, der kan blive barnets far, til at medvirke ved en retsgenetisk undersøgelse sammen med mor og barn – men kun hvis der i øvrigt er forhold, der i høj grad taler for, at han er barnets far. Viser undersøgelsen, at han ikke er faren, kan sagen afsluttes ved, at genoptagelse afslås.

Den tilsvarende – men mildere – bestemmelse for sager, hvor barnet aldrig har fået en far eller medmor, findes i § 21, der er uden tidsmæssig begrænsning, men kræver, at det "antageliggøres", at en bestemt mand kan blive barnets far eller en bestemt kvinde barnets medmor. Efter § 21, stk. 3 kan sagen ikke genoptages mod et myndigt barns vilje.

LOV

Børneloven § 21, stk. 1-3

Børneloven § 23, stk. 1

Børneloven § 24, stk. 1

Børneloven § 25

Sagsgangen i Familieretshuset og familieretten – kompetence, frister og prøvelse

Efter børnelovens § 32 a, stk. 2 træffes afgørelser om faderskab og medmoderskab og om genoptagelse af sådanne sager efter kapitel 2 og 8-10 i familieretshusloven af Familieretshuset eller familieretten. Efter § 32 a, stk. 3 kan Familieretshusets afgørelser indbringes for familieretten efter familieretshuslovens kapitel 12.

Her er det vigtigt at være opmærksom på en **strukturændring**, som ældre praksis og litteratur ikke afspejler: den oprindelige § 26, stk. 1 og 2, der placerede genoptagelseskompetencen hos statsamtet/Statsforvaltningen og gav parterne 4 uger til at kræve spørgsmålet indbragt for retten, blev **ophævet** ved den ændringslov, der fulgte Familieretshusloven, med virkning fra 1. april 2019. Forarbejderne forklarer:

Den foreslåede ændring er begrundet i, at Statsforvaltningen med forslaget til Familieretshusloven foreslås nedlagt. Det foreslås samtidigt (...) at afgørelse om genoptagelse af en sag om faderskab og medmoderskab træffes af Familieretshuset eller familieretten efter bestemmelserne i kapitel 2 og 8-10 i forslaget til Familieretshusloven.

Den nugældende § 26 indeholder derfor kun (stk. 1) reglen om, at kapitel 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse ved genoptagelse, og (stk. 2) beskyttelsen af en mand, der tidligere er udelukket som far og ikke mod sin vilje kan inddrages på ny – medmindre han har afgivet falsk forklaring, eller der med hans viden er sket identitetsforveksling, ombytning af genetisk materiale eller anden tilsvarende fejl.

Fristen findes nu i familieretshuslovens § 41, stk. 1: anmodning om indbringelse for familieretten skal indgives til Familieretshuset **inden 4 uger**, efter at parten har fået meddelelse om afgørelsen. Familieretten kan dog i særlige tilfælde behandle en for sent indgivet anmodning efter retsplejelovens § 448 d, stk. 1. Familieretshuset kan efter § 41, stk. 3 selv genoptage sagen, bl.a. ved væsentlige nye oplysninger eller sagsbehandlingsfejl. Indbringelse sker efter § 42, og § 39 fastslår, at Familieretshusets afgørelser ikke kan påklages til højere administrativ myndighed.

Praksis om fristoverskridelse under den tidligere ordning er fortsat vejledende for, hvor meget der skal til. I BS-2759/2008-OLR hjemviste Østre Landsret en sag om genoptagelse af faderskab netop under henvisning til

Reformen slår igennem på søgsmålsretten. [§ 6, stk. 2, 1. pkt.](#) er ændret, så en mands adgang til at rejse faderskabssag også afskæres, hvis moderskab eller medfaderskab er registreret efter det nye kapitel 1 b. Forarbejderne begrundet det med, at registrering på grundlag af en godkendt dansk altruistisk surrogataftale "i relation til søgsmålsretten efter § 6, stk. 1, i børneloven bør have samme retsvirkning som registrering af faderskab og medmoderskab efter lovens kapitel 1 og 1 a".

Endelig indeholder § 30 g en særlig ophævelsesadgang: Familieretshuset kan **med virkning for fremtiden** ophæve et forældreskab fastslået på grundlag af en godkendt surrogataftale, hvis betingelserne ikke var opfyldt, aftalen var bortfaldet, eller der blev begået fejl ved fastslåelsen – dog ikke, hvis en part protesterer og ikke kendte de omstændigheder, der kan begrunde ophævelsen, og altid under hensyntagen til **barnets bedste**, jf. § 30 g, stk. 3.

I internationale sammenhænge suppleres børneloven af [lov om anerkendelse af nordiske afgørelser om faderskab og medmoderskab](#).

LOV

[Børneloven § 6, stk. 2](#)[Børneloven § 28](#)[Børneloven § 30b, stk. 1](#)

§ 16 Sammenfatning: stabilitet frem for biologi – men ikke uden grænser

Praksis på området tegner et forholdsvis stabilt billede, som kan sammenfattes i fem mønstre.

1. Det retlige forældreskab er ikke en afspejling af genetikken. Samtykket efter [§ 27](#) har samme bindende virkning som et genetisk faderskab, jf. [BS-46267/2021-VLR](#) og Højesterets [BS-48699/2018-HJR](#). Omvendt fritager en donorrolle uden for den institutionelle ramme i [§ 28](#) ikke, jf. [BS-1977/2014-VLR](#).

2. Parternes fælles ønske er ikke nok. Hverken enighed om at ville ophæve et medmoderskab (- [BS-48699/2018-HJR](#)) eller om at ville ophæve et faderskab ([BS-46267/2021-VLR](#)) fører til, at forældreskabet bortfalder. Barnets selvstændige interesse i to retlige forældre varetages af en beskikket advokat eller værge.

3. Genoptagelse er en skønsmæssig, ikke en retskrafts-automatisk, mekanisme. Højesterets dom i [BS-23819/2024-HJR](#) bekræfter, at et dna-bevis for et andet biologisk faderskab ikke i sig selv giver adgang til genoptagelse efter [§ 24](#). Det er relationen mellem barn og registreret forælder, tidsforløbet og parternes egen adfærd, der er afgørende – som modstillingen mellem [BS-1613/2010-SON](#) (stærk tilknytning, genoptagelse nægtet) og [BS-524/2011-VLR](#) (begrænset tilknytning, genoptagelse tilladt) viser.

4. Sabotage af sagens oplysning bliver ikke belønnet. [BS-5/2012-GLO](#) og [BS-9027/2020-OLR](#) viser, at faderskab kan fastslås på det foreliggende grundlag efter [§ 20, stk. 2, nr. 2](#), og at sabotagen udløser betydelige sagsomkostninger. Vidnefritagelse gælder ikke ([BS-5/2012-GLO af 17. januar 2018](#)), og selv forvaring kan anvendes ([BS-20314/2018-HJR](#)).

5. Fristerne er korte og prækluderende. 6 måneder efter [§ 5](#) og [§ 6](#), 3 år efter [§§ 23-24](#), og 4 uger for indbringelse af Familieretshusets afgørelse for familieretten efter [familieretshuslovens § 41, stk. 1](#). Undtagelserne i [§ 25](#) er kumulative og snævre, og praksis om "særlige omstændigheder" – jf. [BS-2759/2008-OLR](#) – er restriktiv.

De afledte spørgsmål, som faderskabet udløser, behandles andetsteds: forældremyndighed under [forældremyndighed](#), bopæl og samvær under [bopæl-og-samvær](#) og børnebidrag under [bidragspligt](#).

LOV	Børneloven § 6, stk. 1	Børneloven § 20, stk. 2	Børneloven § 24, stk. 1	Børneloven § 25
	Børneloven § 27	Børneloven § 28	Familieretshusloven § 41, stk. 1	
PRAKSIS	Højesteret · Højesteret stadfæster afslag på genoptagelse af faderskabssag trods dokumenteret biologisk faderskab			08.10.2024
	Højesteret · Betingelser for fastslåelse af medmoderskab ved assisteret reproduktion			12.11.2019
	Højesteret · Højesteret stadfæster afvisning af kæremål i faderskabssag vedrørende tvungen vidneforklaring og forvaring			02.08.2018
	Landsretten · Faderskabssag efter assisteret reproduktion: Samtykkeerklærings bindende virkning			06.04.2022
	Landsretten · Faderskabssag: Landsretten stadfæster dom og pålægger sagsomkostninger grundet manglende medvirken til DNA-undersøgelse			14.10.2021
	Landsretten · Ankesag om faderskab afvist ved Vestre Landsret			25.11.2014
	Landsretten · Landsrettens kendelse om genoptagelse af faderskabssag			01.06.2011
	Landsretten · Landsretten hjemviser sag om genoptagelse af faderskabssag grundet særlige omstændigheder			22.12.2008
	Byretten · Faderskabssag afgjort uden retsgenetisk undersøgelse grundet manglende medvirken fra mor			29.01.2020
	Byretten · Faderskabssag: Spørgsmål om vidnepligt og forklaring om opholdssted			17.01.2018
	Byretten · Anmodning om genoptagelse af faderskabssag afvist			28.01.2011

REFERENCE Lovgrundlag 8 paragraffer

Børneloven § 1	stk. 1	Børneloven § 6	stk. 1-2
Børneloven § 14	stk. 1	Børneloven § 20	stk. 1-2
Børneloven § 24	stk. 1-2	Børneloven § 27	
Børneloven § 28		Familieretshusloven § 41	stk. 1

MATERIALE Citerede afgørelser 29 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS			4
08.10.2024	Højesteret stadfæster afslag på genoptagelse af faderskabssag trods dokumenteret biologisk faderskab		6373-7645
12.11.2019	Betingelser for fastslåelse af medmoderskab ved assisteret reproduktion	bs-48699-2018-hjr	
29.03.2019	Kærebegrænsning ved prøvelse af statsforvaltningens afslag på genoptagelse af en faderskabssag	bs-30204-2018-hjr	
02.08.2018	Højesteret stadfæster afvisning af kæremål i faderskabssag vedrørende tvungen vidneforklaring og forvaring		2117-2525
LANDSRETTEEN · ANKEINSTANS			8
01.09.2025	Landsretten opretholder fælles forældremyndighed men reducerer samværsordning i sag med biologisk og juridisk far		10520-12404

06.04.2022	Faderskabssag efter assisteret reproduktion: Samtykkeerklærings bindende virkning	2178-2599
03.12.2021	Afgørelse om medmoderskab efter hjemmeinsemination	2425-2896
14.10.2021	Faderskabssag: Landsretten stadfæster dom og pålægger sagsomkostninger grundet manglende medvirken til DNA-undersøgelse	1529-1845
25.11.2014	Ankesag om faderskab afvist ved Vestre Landsret	1634-1970
01.06.2011	Landsrettens kendelse om genoptagelse af faderskabssag	4422-5304
14.07.2009	Vestre Landsret ophæver byretskendelse og hjemviser sag om genoptagelse af faderskab	3452-4111
22.12.2008	Landsretten hjemviser sag om genoptagelse af faderskabssag grundet særlige omstændigheder	5950-7114
BYRET TEN · F Ø R S T E I N S T A N S		8
09.03.2023	Faderskabssag genoptages efter Højesterets kendelse	6375-7647
07.12.2022	Afslag på samvær til biologisk far i regnbuefamilie efter konflikt og politiformaning	3740-4482
29.01.2020	Faderskabssag afgjort uden retsgenetisk undersøgelse grundet manglende medvirken fra mor	1515-1827
17.01.2018	Faderskabssag: Spørgsmål om vidnepligt og forklaring om opholdssted	1515-1829
18.08.2014	Faderskab fastslået ved dom efter retsgenetisk undersøgelse med 99,99% sandsynlighed	1552-1869
28.01.2011	Anmodning om genoptagelse af faderskabssag afvist	4421-5303
29.10.2009	Genoptagelse af faderskabssag	4888-5896
03.06.2009	Stadfæstelse af afgørelse om ikke at genoptage faderskabssag	3450-4109
P A R K E R I N G S K L A G E N Æ V N E T · N Æ V N / K L A G E I N S T A N S		6
08.05.2025	Strid om tidsbegrænset parkeringsforbud for privatbiler og påstande om manipulation med fotobeviser	park-5303
20.12.2023	Kontrolafgift for manglende gyldig p-billet: Dankortkvittering ikke anerkendt som parkeringsdokumentation	park-4111
20.12.2023	Opretholdelse af kontrolafgift trods akut sygdom hos 91-årig bilist	park-4482
11.05.2023	Twist om tekniske problemer med betalings-app og påstået telefonisk tilladelse til parkering	park-2599
16.12.2022	Annullering af kontrolafgift som følge af akut hospitalsindlæggelse	park-1829
09.12.2021	Kontrolafgift opretholdt ved brug af to p-skiver med modstridende tidsangivelser	park-5304
P R O C E S B E V I L L I N G S N Æ V N E T · N Æ V N / K L A G E I N S T A N S		3
10.04.2025	Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om tvangsfuldbyrdelse af samvær og hensynet til barnets bedste	25/03559

26.04.2024	Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om genoptagelse af faderskabssag efter børnelovens § 24 trods DNA-bevis for andet biologisk faderskab	24/03139
04.07.2022	Kæretilladelse til medmoderskab: Hjemmeinsemination og kravet om behandling under sundhedspersons ansvar	21/28348